

**Postanowienie z dnia 23 czerwca 1994 r.
III ARN 39/94**

Rozstrzygnięcie wniosku o restrukturyzację zadłużenia z tytułu udzielonego kredytu bankowego na rozwój produkcji rolnej, powodujące podjęcie dyspozycji państwowymi środkami pieniężnymi z Funduszu Restrukturyzacji i Oddłużenia Rolnictwa wymaga wydania przez właściwy naczelny organ administracji państwowej decyzji administracyjnej.

Przewodniczący SSN: Adam Józefowicz (sprawozdawca), Sędziowie SN: Kazimierz Jaśkowski, Jerzy Kwaśniewski, Janusz Łętowski, Andrzej Wróbel,

Sąd Najwyższy, z udziałem prokuratora Waldemara Grudzieckiego, po rozpoznaniu w dniu 23 czerwca 1994 r. sprawy ze skargi Lucjana K. na pismo Ministerstwa Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej z dnia 4 października 1993 r., [...] w przedmiocie odmowy udzielenia pomocy z Funduszu Restrukturyzacji i Oddłużenia Rolnictwa na skutek rewizji nadzwyczajnej Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego [...] od postanowienia Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 10 grudnia 1993 r. [...]

p o s t a n o w i ł:
u c h y l i ć zaskarżone postanowienie

U z a s a d n i e n i e

Lucjan K. wystąpił z wnioskiem z dnia 12 listopada 1992 r. do Ministerstwa Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej - Fundusz Restrukturyzacji i Oddłużenia Rolnictwa za pośrednictwem Wielkopolskiego Banku Kredytowego, Oddział w K. o restrukturyzację zadłużenia, w kwocie 450 mln. zł.+150 mln. zł. odsetek z tytułu udzielonego kredytu na rozwój produkcji roślin ozdobnych i obsługi eksportowej kooperantów.

Nawiązując do pisma wnioskodawcy z dnia 26 listopada 1992 r., Dyrektor Funduszu Restrukturyzacji i Oddłużenia Rolnictwa pismem z dnia 27 listopada 1992 r. [...] powiadomił Wielkopolski Bank Kredytowy, Oddział K., że Rada tego Funduszu na posiedzeniu w dniu 26 listopada 1992 r. podjęła decyzję, iż działalność w zakresie produkcji kwaciarskiej mieści się w zakresie działania Funduszu i wnioskodawca może występować o restrukturyzację zadłużenia.

Pismem z dnia 4 października 1993 r. [...] Ministerstwo Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej powiadomiło Wielkopolski Bank Kredytowy S.A., że wniosek w sprawie wykupu wierzytelności Lucjana K. w wysokości 851.760.700 zł. z tytułu kredytów zaciągniętych na produkcję kwiatów suchych uzyskał negatywną ocenę Biura Funduszu Restrukturyzacji i Oddłużenia Rolnictwa.

Na skutek tego Wielkopolski Bank Kredytowy S.A., Oddział w K. pismem z dnia 10 listopada 1993 r. powiadomił wnioskodawcę, że decyzją Biura Funduszu

Restrukturyzacji i Oddłużenia Rolnictwa nie zakwalifikowano do restrukturyzacji zadłużenia, powstałego z tytułu kredytów, zaciągniętych na działalność kwiaciarską. Jednocześnie Bank w piśmie tym poinformował wnioskodawcę, że jego łączne zadłużenie przeterminowane na dzień 10 listopada 1993 r. wynosi kwotę 944.325.793 zł. i wezwał wnioskodawcę do uregulowania w całości zadłużenia wraz z odsetkami od 19 listopada 1993 r. pod rygorem wszczęcia postępowania windykacyjnego.

W związku z pismem z dnia 4 października 1993 r. Lucjan K. zwrócił się pismem z dnia 6 października 1993 r. do Ministra Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej o ponowne rozpoznanie sprawy [...].

Brak w sprawie danych do stwierdzenia, czy wniosek ten został rozstrzygnięty lub spowodował jakikolwiek skutek prawny. Dlatego na pismo z dnia 4 października 1993 r. [...] Biura Funduszu Restrukturyzacji i Oddłużenia Rolnictwa - Ministerstwa Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej, Lucjan K. wniósł skargę do Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie, uznając, że pismo to zawiera dla niego negatywną decyzję. W skardze tej wnosił o uchylenie zaskarżonej decyzji.

W odpowiedzi na skargę Dyrektor Biura Funduszu Restrukturyzacji i Oddłużenia Rolnictwa w piśmie z dnia 6 listopada 1993 r. wnosił o odrzucenie skargi, twierdząc, że stanowisko zawarte w piśmie z dnia 4 października 1993 r. nie jest decyzją administracyjną, gdyż strony nie łączy stosunek publicznie lub prywatnie-prawny z tego względu, że Fundusz wykonuje swoje funkcje poprzez umowy zlecenia zawierane z niektórymi bankami.

Naczelny Sąd Administracyjny postanowieniem z dnia 10 grudnia 1993 r. w sprawie [...] odrzucił skargę. W uzasadnieniu postanowienia stwierdził, że udzielenie pomocy w spłacie zadłużenia dokonywane jest na podstawie umów zawieranych przez Ministerstwo Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej z odpowiednim bankiem. W związku z tym podjęcie przez Ministra dyspozycji w przedmiocie dokonania wydatków z części ustawy budżetowej, obejmującej plan funduszu, jak i nie podjęcie takiej dyspozycji nie nosi znamion decyzji administracyjnej w rozumieniu art. 104 k.p.a. Dlatego Naczelny Sąd Administracyjny odrzucił skargę na podstawie art. 204 § 1 k.p.a.

Od powyższego postanowienia Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 10 grudnia 1993 r., Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego złożył rewizję nadzwyczajną, w której zarzucił temu orzeczeniu rażące naruszenie prawa, a także naruszenie interesu Rzeczypospolitej Polskiej poprzez obrazę art. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, zasady zaufania obywateli do Państwa i prawa, oraz prawa obywateli do sądu, art. 196 § 1 k.p.a. w związku z art. 1 k.p.a. i art. 104 § 1 i § 2 k.p.a. oraz art. 204 § 1 k.p.a. Skarżący wnosił o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Z mocy art. 31 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 31 stycznia 1989 r. o Narodowym Banku Polskim (tekst jednolity: Dz. U. z 1992 r., Nr 72, poz. 360) ustawodawca przekazał z obowiązkowej rezerwy budżetowej określone środki pieniężne na Fundusz Restrukturyzacji i Oddłużenia Rolnictwa oraz upoważnił Radę Ministrów do określenia w drodze rozporządzenia zasad funkcjonowania tego Funduszu i innych źródeł jego

zasilania. W myśl przepisu § 3 ust. 1 pkt 4 i ust. 2 pkt 1 i 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 czerwca 1992 r. w sprawie zasad funkcjonowania oraz źródeł zasilania Funduszu Restrukturyzacji i Oddłużenia Rolnictwa (Dz. U. Nr 48, poz. 222) środki funduszu przeznacza się m.in. na pomoc w spłacie zadłużenia, polegającą na wydłużeniu okresu spłaty rat kapitału wraz z odsetkami na podstawie umów, zawieranych przez Ministra Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej z bankami w celu udzielenia za ich pośrednictwem kredytów, pożyczek i pomocy w spłacie odsetek od kredytów, udzielonych ze środków bankowych, a także sfinansowania skutków odroczeń spłaty rat kapitału i odsetek od kredytów, konwersji zadłużenia oraz zaniechania postępowania egzekucyjnego wobec kredytobiorców. Według § 4 ust. 1 tego rozporządzenia dysponentem Funduszu Restrukturyzacji i Oddłużenia Rolnictwa jest Minister Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej. Zgodnie z § 5a ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 września 1992 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie zasad funkcjonowania oraz źródeł zasilania Funduszu Restrukturyzacji i Oddłużenia Rolnictwa (Dz. U. Nr 75, poz. 379) środki tego Funduszu w latach 1992 r. i 1993 r. mogą być przeznaczane na pomoc w spłacie kredytów zaciągniętych przez rolnicze podmioty gospodarcze, dotknięte suszą w 1992 r. Z kolei przepisem art. 6 ust. 2 pkt 1 i 3 ustawy budżetowej na rok 1992 z dnia 5 czerwca 1992 r. (Dz. U. Nr 50, poz. 229) ustawodawca ustalił dotacje na uzupełnienie środków na restrukturyzację oraz upoważnił Ministra Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej w porozumieniu z Ministrem Finansów do określenia w drodze rozporządzenia zasad i trybu udzielenia dotacji na restrukturyzację rolnictwa. Stosownie do przepisu § 4 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej z dnia 6 sierpnia 1992 r. w sprawie określenia zasad i trybu udzielania dotacji na restrukturyzację rolnictwa stosownie do przepisu § 1 i 2 rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej z dnia 6 sierpnia 1992 r. w sprawie określenia zasad i trybu udzielania dotacji na restrukturyzację rolnictwa i jego otoczenia oraz na częściowe sfinansowanie nakładów inwestycyjnych poniesionych w 1992 r. na zaopatrzenie wsi w wodę i poprawę gospodarki wodno-ściekowej (Dz. U. Nr 66, poz. 335), zasady udzielania pożyczek oraz kontroli ich wykorzystania określają umowy zawierane przez Ministra Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej z bankami, a decyzje w sprawie przyznania pożyczek i dotacji podejmuje Minister Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej. Powyższy tryb postępowania szczegółowo precyzuje "Informacja w sprawie zasad funkcjonowania Funduszu Restrukturyzacji i Oddłużenia Rolnictwa", wydana we wrześniu 1992 r. w formie resortowego aktu prawnego przez Podsekretarza Stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej w ramach ogólnej kompetencji resortowej Ministra Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej. Ust. 7 pkt. 1 i 3 tej Informacji określa zasady dokumentacji wniosków o oddłużenie oraz udzielenie kredytu naprawczego i wymaga, aby podmiot ubiegający się o oddłużenie zwrócił się do banku, w którym jest zadłużony z wnioskiem o restrukturyzację wierzeliwości, zawierającym charakterystykę zadłużenia, obejmującą łączną kwotę i inne dane, według oznaczonego wzorca wniosku o restrukturyzację. Do wniosku tego winien być dołączony przy kwocie zadłużenia przekraczającego 1 mld. zł. plan naprawczy, opracowany, według standardów uznawanych przez bank, przez Ośrodek Doradztwa Rolniczego lub firmę doradczo konsultingową z jednoczesną charakterystyką wymaganych danych i opinią.

Następnie pkt 6 ust. 7 powyższej Informacji wymaga dołączenia do wniosku opinii komisji społecznych odpowiedniego szczebla.

Wymienione wyżej przepisy określające szczególny tryb postępowania nie zawierają przepisu odsyłającego w zakresie nie uregulowanym do stosowania ogólnych przepisów kodeksu postępowania administracyjnego.

Jednakże z przedstawionej wyżej regulacji prawnej wynika, że w zakresie nieuregulowanym w przepisach szczególnych, właściwy organ administracji państwowej winien uzupełniająco stosować przepisy kodeksu postępowania administracyjnego, aby we właściwym trybie rozstrzygnąć skonkretyzowaną indywidualną sprawę administracyjną (art. 1 pkt 1k.p.a.). Wniosek o restrukturyzację zadłużenia skierowany przez zainteresowaną stronę do właściwego organu administracji państwowej, zawierający żądanie czynności organu ze względu na swój interes prawny, powoduje bowiem z mocy art. 61 k.p.a. obowiązek tego organu podjęcia działania, wymagającego zastosowania norm materialnego prawa administracyjnego do ustalonego stanu faktycznego w formie decyzji, określonej normami procesowego prawa administracyjnego (art. 104 k.p.a.).

Mając na uwadze powyższe wywody, Sąd Najwyższy doszedł do przekonania, że rozstrzygnięcie o żądaniu wniosku o restrukturyzację zadłużenia z tytułu udzielonego kredytu bankowego na rozwój produkcji rolnej, powodujące podjęcie dyspozycji państwowymi środkami pieniężnymi z Funduszu Restrukturyzacji i Oddłużenia Rolnictwa wymaga wydania przez właściwy naczelny organ administracji państwowej decyzji administracyjnej (§ 4 ust. 2 rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej z dnia 6 sierpnia 1992 r. w sprawie określenia zasad i trybu udzielenia dotacji na restrukturyzację rolnictwa i jego otoczenia oraz na częściowe sfinansowanie nakładów inwestycyjnych, poniesionych w 1992 r. na zaopatrzenie wsi w wodę i poprawę gospodarki ściekowej, Dz.U. Nr 66, poz. 335 w związku z art. 104 § 1 i 2 k.p.a.). Decyzja taka, skutkująca przekazaniem na rachunek banku kredytowego oznaczonej kwoty na pomoc w spłacie zadłużenia powinna odpowiadać wymaganiom, przewidzianym w art. 107 k.p.a. z tym uzupełnieniem, że może zawierać także inne składniki, określające terminy i istotne warunki w następstwie wykonania decyzji między Ministrem Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej z bankiem (§ 5a ust. 4 powołanego rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 września 1992 r. i ust. 5 wymienionej wyżej Informacji z września 1992 r.).

Omawiana decyzja administracyjna powinna być zgodnie z art. 109 § 1 k.p.a. doręczona stronom zainteresowanym. Ponadto należy według art. 16 § 1 i art. 127 § 1 k.p.a. uważać taką decyzję za ostateczną i podlegającą z mocy art. 16 § 2 i art. 196 k.p.a. zaskarżeniu do sądu administracyjnego z powodu jej niezgodności z prawem.

Mając na uwadze powyższe stwierdzenia należy następnie rozważyć, czy wniosek Lucjana K. z dnia 12 listopada 1992 r. o restrukturyzację zadłużenia z tytułu udzielonego kredytu bankowego na rozwój produkcji roślin ozdobnych i obsługi eksportowej kooperantów został prawidłowo załatwiony?

Z akt sprawy wynika, że w odpowiedzi na wniosek, Lucjan K. otrzymał pismo z dnia 4 października 1993 r. [...] z Biura Funduszu Restrukturyzacji i Oddłużenia Rolnictwa o Gospodarki Żywnościowej, podpisane przez dyrektora tego Biura, zawierające zawiadomienie, że wniosek uzyskał negatywną ocenę i nie został

zakwalifikowany do restrukturyzacji zadłużenia. W związku z treścią tego pisma powstaje do rozstrzygnięcia problem, czy pismo to z dnia 14 października 1992 r., nie spełniające wymagań co do formy prawnej decyzji administracyjnej ma znamiona rozstrzygnięcia co do istoty w indywidualnej sprawie w rozumieniu art. 1 § 1 pkt 1 i art. 104 § 2 k.p.a. i czy może być uznane za decyzję administracyjną ze względu na zawarte w nim elementy istotne do zakwalifikowania go do kategorii decyzji ?

Art. 107 § 1 k.p.a. określa niezbędne elementy, jakie powinna zawierać decyzja. Przepis ten wymienia wśród nich między innymi: oznaczenie organu administracji państwowej, datę wydania decyzji, oznaczenie strony lub stron, powołanie podstawy prawnej, rozstrzygnięcie, uzasadnienie faktyczne i prawne, podpis osoby upoważnionej do wydania decyzji z podaniem stanowiska służbowego. W orzecznictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego np. w wyroku z dnia 20 lipca 1981 r. w sprawie SA 1163/81, (opublikowanym w OSPiKA z 1982 r. Nr 9 -10, poz. 169) wyrażono stanowisko, że "pisma zawierające rozstrzygnięcia w sprawie załatwionej w drodze decyzji są decyzjami pomimo nieposiadania w pełni formy przewidzianej w art. 107 § 1 k.p.a., jeżeli tylko zawierają minimum elementów niezbędnych do zakwalifikowania ich jako decyzji. Do takich elementów należy zaliczyć: oznaczenie organu administracji państwowej wydającego akt, wskazanie adresata aktu, rozstrzygnięcie o istocie sprawy oraz podpis osoby reprezentującej organ administracji".

Podobny pogląd wyrazili w doktrynie prawa Janusz Borkowski i Barbara Adamiak w publikacji p.t. "Polskie postępowanie administracyjne i sądowniczoadministracyjne", (Wydawnictwo Naukowe PWN, Warszawa 1992 r., s. 271 - 272) stwierdzający, że nazwanie czynności organu administracyjnego decyzją nie wystarcza do jej zakwalifikowania do kategorii decyzji w rozumieniu kodeksu postępowania administracyjnego, jeżeli tak nazwana czynność nie będzie posiadać minimum elementów, przewidzianych przez przepisy prawa procesowego, a jednocześnie gdy nie będzie stanowić władczego i jednostronnego rozstrzygnięcia o prawach lub obowiązkach indywidualnych jednostki.

W późniejszym orzecznictwie Naczelny Sąd Administracyjny podkreślił, że treść, a nie forma, przesądza o tym, czy dany akt jest decyzją administracyjną. Jeżeli określona sprawa podlega załatwieniu w drodze decyzji, to za decyzję należy uznać pismo organu rozstrzygającego tę sprawę, zawierające co najmniej oznaczenie tego organu, oznaczenie adresata aktu, rozstrzygnięcie w sprawie oraz podpis upoważnionego pracownika organu, gdyż spełnia ono podstawowe i niezbędne warunki decyzji, wymienione w art. 107 § 1 k.p.a. (por. wyrok z dnia 22 września 1981 r., SA 791/81, opubl. OSNA 1981, Nr 2, poz. 91; wyrok z dnia 8 lutego 1983 r., SA/Wr 559, opubl. OSNA 1983, Nr 1, poz. 1).

Powyższe stanowisko zostało zaakceptowane w orzecznictwie Sądu Najwyższego, a ostatnio w postanowieniu z dnia 29 marca 1994 r. w sprawie III ARN 12/94 (niepublikowanym). W niniejszej sprawie Naczelny Sąd Administracyjny powinien ocenić z punktu widzenia powyższych kryteriów pismo Dyrektora Biura Funduszu Restrukturyzacji i Oddłużenia Rolnictwa z dnia 4 października 1993 r. Pismo to bowiem w sposób władczy i jednostronny rozstrzyga negatywnie o prawach i obowiązkach Lucjana K. do restrukturyzacji zadłużenia z przeznaczonego na ten cel funduszu państwowego oraz wskazuje organ, od którego to pismo pochodzi i adresata pisma i

datę.

Ponadto należy stwierdzić, że powyższe pismo podpisał działający z upoważnienia Ministra Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej dyrektor, powołanego do załatwiania spraw o restrukturyzację zadłużenia Biura Funduszu Restrukturyzacji i Oddłużenia Rolnictwa - Ministerstwa Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej w imieniu właściwego organu administracji państwowej.

Pismo to zawiera więc uzewnętrznione oświadczenie woli kompetentnego organu administracyjnego, rozstrzygające jednostronnie władczo indywidualną sprawę konkretnie oznaczonej osoby, będącej podmiotem gospodarczym, podjętej w postępowaniu uregulowanym przez przepisy proceduralne w wyniku zastosowania materialnego prawa administracyjnego do ustalonego stanu faktycznego sprawy.

Mając na uwadze wymienione wyżej elementy treści omawianego pisma z dnia 4 października 1993 r. należy stwierdzić, że zawiera ono minimum wymagań formalnoprawnych, umożliwiających zaliczenie tego pisma do decyzji rozstrzygającej co do istoty sprawę indywidualną, podlegającą załatwieniu w drodze decyzji administracyjnej.

Oznacza to, że Naczelny Sąd Administracyjny zaskarżonym postanowieniem odrzucającym skargę rażąco naruszył art. 104 § 1 i 2 w związku z art. 1 § 1 k.p.a., a nadto art. 196 § 1 i art. 204 § 1 k.p.a. uznając, że podjęcie przez Ministra Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej dyspozycji z Funduszu Restrukturyzacji i Oddłużenia Rolnictwa nie nosi znamion decyzji administracyjnej w rozumieniu art. 104 k.p.a. Stanowisko to jest wyraźnie sprzeczne z § 7 ust. 2 powołanego wyżej rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej z dnia 6 sierpnia 1992 r., przewidującym podejmowanie przez ten naczelny organ administracji państwowej dyspozycji w sprawie udzielania dotacji na restrukturyzację rolnictwa w formie decyzji. Sprawy o restrukturyzację zadłużenia rolniczego są bowiem sprawami indywidualnymi publicznoprawnymi, których rozstrzygnięcie powoduje, następstwa w sferze zewnętrznej administracji. Dlatego wymagają zgodnie z cyt. wyżej § 4 ust. 2 rozporządzenia z dnia 6 sierpnia 1992 r. podjęcia decyzji administracyjnej.

Nie chodzi tu bowiem o bezpośrednie dysponowanie przez naczelny organ administracji państwowej wprost dochodami i wydatkami z budżetu państwa, na określone cele, o których mowa w art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 5 stycznia 1991 r. - Prawo budżetowe (Dz. U. Nr 4, poz. 18 ze zm.), nie stanowiące podstawy roszczeń bądź zobowiązań prawnych państwa wobec osób trzecich, bowiem ustawodawca utworzył i przekazał środki z budżetu na specjalny fundusz na cele restrukturyzacji rolnictwa z przeznaczeniem m.in. na pomoc w spłacie kredytów zaciągniętych przez rolnicze podmioty gospodarcze, dotknięte suszą w 1992 r. (por. § 5a ust. 1 cyt. wyżej rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 września 1992 r.). Okoliczność zatem, że środki z Funduszu Restrukturyzacji i Oddłużenia Rolnictwa są wydatkowane w określonych co do wysokości granicach finansowych, według planu stanowiącego element ustawy budżetowej, jest w tym wypadku w ramach szczególnej regulacji prawnej bez znaczenia, jak również to, że następstwa pozytywnej decyzji, wymagającej podjęcia dyspozycji środkami pieniężnymi z wymienionego funduszu przeznaczonego na restrukturyzację zadłużenia indywidualnego podmiotu gospodarczego są realizowane w drodze umowy z bankiem, za pośrednictwem którego jest składany

wniosek o restrukturyzację zadłużenia. Nie ma też znaczenia w sprawie fakt, że decyzje o restrukturyzacji zadłużenia są rozstrzygnięciami co do istoty sprawy o charakterze uznaniowym, bowiem także takie decyzje podlegają kontroli sądu administracyjnego.

W świetle powyższych rozważań okazuje się, że rewizja nadzwyczajna jest uzasadniona, jak również zawarte w niej zarzuty. Zaskarżone postanowienie nie tylko rażąco narusza wskazane wyżej przepisy prawa, ale także interes Rzeczypospolitej Polskiej, uchybiając podstawowej zasadzie ustrojowej państwa prawnego, wynikającej z art. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej, to jest zasadzie prawa obywatela do rozpoznania jego sprawy przez niezawisły sąd, którego to prawa pozbawia obywatela zaskarżone postanowienie.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 422 § 1 i art. 421 § 2 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.